

Arrest

nr. 205 773 van 22 juni 2018
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 19 juni 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt als minderjarige samen met zijn moeder op niet nader bepaalde datum toe op Belgisch grondgebied en zijn moeder dient op 13 september 2012 een asielaanvraag in.

Op 26 augustus 2013 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

Op 7 januari 2014 dienen verzoeker en zijn moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 6 februari 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag ontvankelijk.

Op 3 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 april 2014 ten opzichte van verzoekers moeder de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 2 september 2014 (RvV 2 september 2014, nr. 128 568).

Op 27 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 7 januari 2017 ongegrond werd verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 139 690 van 26 februari 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 26 augustus 2014 dienen verzoeker en zijn moeder een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 25 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de Minister) de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 139 689 van 26 februari 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 24 september 2014 dienen verzoeker en zijn moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 februari 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 17 februari 2015 worden aan verzoeker en zijn moeder bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad nr. 186 519 van 8 mei 2017 wordt het beroep tegen deze beslissingen van 17 februari 2015 verworpen.

Op 13 juni 2017 dienen verzoeker en zijn moeder een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 16 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Er worden ten opzichte van verzoeker en zijn moeder bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 29 januari 2018 worden deze beslissingen van 16 oktober 2017 ingetrokken.

Op 2 februari 2018 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 12 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 13 juni 2017 ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing, die ter kennis werd gebracht op 21 maart 2018, is gekend onder het rolnummer 219 075.

Op 12 februari 2018 worden aan verzoeker en zijn moeder bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen worden ook aangevochten in de zaak met het rolnummer 219 075.

Op 14 juni 2018 worden verzoeker en zijn moeder opgepakt.

Op 14 juni 2018 worden verzoeker en zijn moeder gehoord.

Op 14 juni 2018 worden ten opzichte van verzoeker en zijn moeder bevelen genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het bevel ten opzichte van verzoeker is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: C. P.

voornaam: D. D. S.

geboortedatum: (...) 1995

geboorteplaats: Cabinda

nationaliteit: Angola

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van MINOS op 14.06.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene werd gehoord op 14.06.2018 door de politiezone van MINOS en verklaart dat hij geen kinderen of partner in België heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met zijn moeder C.P.F. (°22.04.1951). Uit het administratief dossier blijkt dat ook betrokkenes moeder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen.

Betrokkenes moeder verblijft net als hij illegaal in het Rijk en heeft dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 14.06.2018 door de politiezone van MINOS en verklaart dat dat hij geen ziektes heeft.

Betrokkene brengt dus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem werden betekend op 6.03.2015 en 21.03.2018 (bijlages 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van MINOS op 14.06.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam volgens de asielerklaring van zijn moeder naar België op 13.09.2012 met zijn moeder C.P.F. (°22.04.1951). Als minderjarige volgde hij de asielerprocedure van zijn moeder. Betrokkenes moeder heeft diezelfde dag nog een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 3.04.2014. Na een schorsend beroep werd de asielaanvraag van betrokkenes moeder definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 2.09.2014.

Betrokkenes moeder ontving vervolgens op 19.09.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 15.09.2014) geldig 30 dagen. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene en zijn moeder niet voldoen aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene en zijn moeder geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene en zijn moeder bij hun verwijdering een reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene, die intussen meerderjarig is, heeft op 7.01.2014 samen met zijn moeder een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, in functie van de medische problemen van zijn moeder. Deze werd ongegrond verklaard op 27.05.2014. Deze beslissing is op 24.06.2014 aan betrokkene betekend. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing werd door de RVV verworpen op 26.02.2015. Op 26.08.2014 diende betrokkene samen met zijn moeder een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd onontvankelijk verklaard op 25.09.2014. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 15.10.2014 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 17.02.2015), geldig 7 dagen. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing werd door de RVV verworpen op 26.02.2015.

Vervolgens diende betrokkene op 13.06.2017 samen met zijn moeder voor de derde maal een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd op 12.02.2018 ongegrond verklaard. Deze beslissing is op 21.03.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 21.03.2018).

Op 3.04.2018 diende betrokkene een beroep tot nietigverklaring in van deze weigeringsbeslissing bij de RVV. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Angola wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene heeft op 24.9.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.02.2015. Deze beslissing is op 6.03.2015 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13 van 17.02.2015). Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing werd door de RVV verworpen op 8.05.2017.

Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar werden betekend op 6.03.2015 en 21.03.2018 (bijlages 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader

van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met zijn moeder C.P.F. (*22.04.1951). Uit het administratief dossier blijkt dat ook betrokkenes moeder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen.

Betrokkenes moeder verblijft net als hij illegaal in het Rijk en heeft dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 14.06.2018 door de politiezone van MINOS en verklaart dat hij geen kinderen of partner in België heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 14.06.2018 door de politiezone MINOS en verklaart dat hij in België is omwille van politieke problemen met zijn moeder in Angola en dat hij niet kan terugkeren uit schrik.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 14.06.2018 door de politiezone van MINOS en verklaart dat dat hij geen ziektes heeft.

Betrokkene brengt dus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem werden betekend op 6.03.2015 en 21.03.2018 (bijlages 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Cuypers, K, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie MINOS

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel 127bis, de betrokkene, C.(...) P.(...) D.(...) S.(...) S.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel 127bis.”

Op 14 juni 2018 worden ten opzichte van verzoeker en zijn moeder ook inreisverboden genomen.

Verzoeker en zijn moeder dienen een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, namelijk de versnelde behandeling van hun reeds ingediende beroep met rolnummer 219 075 tegen de beslissingen van 12 februari 2018.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan:

“Eerste middel: schending van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 5 en 13 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115, van de art. 1, §2, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids –en het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik

1.1

Dat verweerder als reden van de beslissing tot verwijdering en als reden tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, al. 1, 1° Vw. en het art. 74/14 §3, 1° Vw.

Volgens verweerder verblijft verzoeker in het Rijk zonder houder te zijn van de bij art. 2 vereiste documenten (art. 7, al. 1, 1° Vw.) en is er een risico op onderduiken (het art. 27 §1 en §3 en art. 74/14 §3, 1° Vw.).

1.2

Verzoeker wil in eerste instantie opmerken dat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria het door verweerder voorgehouden “risico op onderduiken” is gebaseerd, daar in de bestreden beslissing nergens een rechtsgrondslag voor de objectieve criteria, die in de wetgeving zijn opgenomen, wordt vermeld.

In geen geval blijkt uit de bestreden beslissing zelf welke feiten of handelwijzen in verzoekers geval de vaststelling van een risico op onderduiken onderbouwen.

1.3

Verzoeker stelt vast dat bij de vaststelling van een risico op onderduiken geenszins voorafgaand een grondig individueel onderzoek heeft plaatsgevonden en werd met een aantal elementen geen rekening gehouden bij de beoordeling van het vermeende risico op onderduiken.

Zo werd door verweerder bij de beoordeling van het vermeende risico op onderduiken geen rekening gehouden dat verzoekers moeder in België medisch wordt opgevolgd Dr. Van Paesschen, neurochirurg, en absoluut verder medisch dient opgevolgd te worden voor het bewaren van haar huidige gezondheidstoestand (cf. stuk 3).

Zo werd door verweerder bij de beoordeling van het vermeende risico op onderduiken geen rekening gehouden dat verzoeker in België een beroep tot nietigverklaring hangende heeft tegen de

ongegronde beslissing en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 21 maart 2018 (beroep welke op 26 juli 2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal behandeld worden).

1.3

Dat verweerder in de verwijderingsbeslissing onterecht verwijst naar het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 21 maart 2018).

Dat in eerste instantie verzoeker wil opmerken dat verweerder nalaat in de bestreden beslissing te vermelden dat verzoeker en zijn moeder tegen de ongegronde beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker op 28 november 2017 betekend, op 15 december 2017 een beroep tot nietigverklaring hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder, die in eerste instantie verzoekers aanvraag overeenkomstig art. 9ter Vw. op 17 augustus 2017 ontvankelijk heeft verklaard, heeft vervolgens de beslissingen op 29 januari 2018 ingetrokken.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht nu geenszins alle relevante elementen/feiten door verweerder werd weergegeven in de verwijderingsbeslissing en evenmin werd gemotiveerd waarom met het door verzoeker hangende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, welke op de zitting van 26 juli aanstaande zal behandeld worden, geen rekening dient te worden gehouden/werd gehouden.

Dat bij de beoordeling van het vermeende risico op onderduiken geen rekening werd gehouden met alle elementen, met name de voorgaande ontvankelijkheidsbeslissing, de daaropvolgende intrekkingsbeslissing en de reeds bekende zittingsdatum voor de behandeling van het beroep tot nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4

Verzoeker wil verder benadrukken dat de verzoeker betekende verwijderingsmaatregel tevens schending inhoudt van de art. 3, 6 en 13 EVRM, de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 5 en 13 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115

Dat verweerder geenszins rekening hield met het feit dat verzoeker onmogelijk een gevolg kon geven aan het hem eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten gezien zijn hangende beroep tot nietigverklaring tegen de ongegronde beslissing aangaande hun aanvraag tot verblijf om medische redenen en met het feit dat bij een terugkeer de gezondheidstoestand van zijn moeder op een ernstige en onomkeerbare wijze zal verslechteren (cf. stuk 3).

Verzoeker en haar zoon hebben tegen de ongegronde beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 21 maart 2018 een beroep tot nietigverklaring, overeenkomstig artikel 39/2 §2 van de Wet van 15 december 1980, ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dit beroep is tot op heden nog steeds hangende en zal behandeld worden op de zitting dd. 26.07.2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, VIIIe Kamer (cf. stuk 2).

1.5

Dat in casu geenszins door verweerder, gezien het hangende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de ongegronde beslissing (en het bevel om het grondgebied te verlaten), een onderzoek werd ingesteld of de uitvoering van de verwijderingsbeslissing en bij een terugkeer naar Angola in hoofde van verzoeker niet het risico inhoudt dat haar gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze zal verslechteren overeenkomstig het art. 3 EVRM, het art. 19, lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het art. 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115.

Dat geenszins op een afdoende manier blijkt of verweerder, overeenkomstig art. 74/13 Vw., heeft rekening gehouden met de huidige gezondheidstoestand van verzoekers moeder en hun land van herkomst, Angola.

Verzoeker merkt dat de arts-adviseur dd. 02.02.2018 in zijn advies stelt dat geen rekening dient te worden gehouden met het medische verslag dd. 15.06.2017 van Dr. Van Paesschen, neuro-chirurg, waarin nochtans uitdrukkelijk gesteld wordt dat de medicatie en ook alle medische zorgen, die verzoekers moeder in de voorbije jaren kreeg, absoluut noodzakelijk zijn voor het bewaren van haar huidige gezondheidstoestand, die in het land van herkomst niet gegarandeerd kan worden en dat het om die reden absoluut noodzakelijk is dat verzoekers moeder in België verblijft voor het bewaren van haar huidige toestand.

Volgens de arts-adviseur vermeldt dit verslag dd. 15.06.2017 geen klinische bevindingen, geeft geen objectivering van de "sterke achteruitgang van de situatie/problematiek" noch een onderbouwing voor de attestering dat de "medicatie en ook alle medische zorgen absoluut noodzakelijk zijn voor het bewaren van haar huidige gezondheidstoestand". Volgens de arts-adviseur laat de attesterende arts na zijn uitspraak dat "de medische zorgen in haar land van herkomst niet gegarandeerd kunnen worden" te staven.

Verzoeker stelt vast dat de arts-adviseur dus de attestering van Dr. Van Paesschen, neuro-chirurg, zomaar in twijfel trekt zonder enige gegronde motivering.

Verzoeker is van oordeel dat de vaststelling dat in het attest dd. 15.06.2017 zelf geen klinische bevindingen, objectivering, onderbouwing of staving zouden kunnen teruggevonden worden, niet wegneemt dat de arts-adviseur gehouden is en blijft rekening te houden met het oordeel, vaststelling en attestering van de behandelende arts van verzoeker, Dr. Van Paesschen, neuro-chirurg. Dit is in casu niet gebeurd wat schending inhoudt van materiële motiveringsplicht.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik en van schending van de art. 7, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids –en het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

1.6

Verweerder kan geenszins verwijzen naar het advies van de arts-adviseur m.b.t. de mogelijkheid van verzoekers moeder om terug naar Angola te keren nu deze de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen, opvolging en medicatie voor verzoekers moeder onvoldoende onderzocht heeft.

De arts-adviseur heeft in zijn advies dd. 02.02.2018 de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen, opvolging en medicatie voor verzoekers moeder onderzocht door gebruik te maken van informatie verkregen via de niet publieke MedCOI-dossiers.

Verzoeker kan niet anders dan vaststellen vast dat zij geen toegang hebben tot inzage van deze MedCOI-dossiers en deze voor hen niet consulteerbaar zijn zodat door hen de door verweerder weergegeven informatie niet kan geconsulteerd en geverifieerd worden op haar objectiviteit en betrouwbaarheid.

Dat in de disclaimer van de MedCOI databank duidelijk wordt gesteld dat de geleverde informatie in de databank beperkt is tot de beschikbaarheid van de medische behandeling in slechts één welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling (zie advies arts-adviseur dd. 02.02.2018, p. 2).

Bijgevolg beperkt de informatie uit de MedCOI databank zich slechts tot de aanwezigheid van bepaalde medische zorgen in één instelling en wordt in de databank uiteraard de instelling besproken waar deze zorgen voorhanden zijn.

Een dergelijke informatie is dan ook niet accuraat, nu het perfect mogelijk is dat slechts in één gezondheidsinstelling in Angola bepaalde medische zorgen voorhanden zijn, terwijl deze niet aanwezig zijn in de rest van het land. Aan de hand van een dergelijke zeer beperkte informatie adviezen verstrekken betreffende de aanwezigheid en toegankelijkheid van medische zorgen, opvolging en medicatie in Angola is dan ook niet correct.

Bovendien geeft de MedCOI databank geen informatie met betrekking tot de toegankelijkheid van de beschreven behandelingen.

Bijgevolg is het zeer goed mogelijk dat de in de MedCOI-databank beschreven behandeling enkel financieel toegankelijk is voor de rijke toplaag van de Angolezen (met medische privé-verzekeringen), doch voor gewone burgers volledig onbetaalbaar is.

Tevens is het mogelijk dat een bepaalde medische behandeling voorhanden is in een gezondheidsinstelling, doch niet steeds ononderbroken, wegens bv. onvoldoende stock of gebrekkige leveringen van medicijnen. Ook dienaangaande doet de MedCOI-databank geen uitspraak, zodat de informatie aanwezig in de Med-COI-databank dan ook een onvolledig beeld geeft van de situatie van de medische zorgen, opvolging en medicatie in Angola.

Idem voor wat betreft de verwijzing naar de beschikbare medicijnen in Angola. De arts-adviseur stelt dat de voor verzoekers moeder noodzakelijk medicatie beschikbaar is in Angola, doch geeft op geen enkele wijze inzage in het feit of deze medicijnen daadwerkelijk te koop zijn in Angola en/of deze ononderbroken toegankelijk of te koop zijn.

Voor verzoekers moeder betekenen het gebrek aan deze medicijnen echter een sterke achteruitgang (cf. consultatieverslag dd. 15.06.2017)).

Dat uit de door de arts-adviseur aangewende bron dan ook geenszins kan afgeleid worden of de voor verzoekers moeder medische zorgen/opvolging/medicatie inderdaad wel toegankelijk en ononderbroken aanwezig zijn in Angola, zodat deze niet kan worden weerhouden om zonder meer te stellen dat verzoekers moeder kan behandeld worden in haar land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 9ter Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

1.7

Wat de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst betreft, verwijst de arts-adviseur enkel en alleen naar één rapport “country fact sheet access to healthcare : Angola, MedCOOII Belgian Desk on Accessibility 2014” en stelt dat in Angola de toegang tot de gezondheidszorg en essentiële medicatie volledig gratis is en dat de door verzoeker weergegeven documenten en

websites in hun verzoekschrift de algemene situatie weergeven en geen betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoeker.

Eerst en vooral wil verzoeker opmerken dat het enige rapport, welke de arts-adviseur heeft geconsulteerd en aanhaalt en welke niet door verzoeker kan geconsulteerd worden, betrekking heeft op de gezondheidszorg in het algemeen in Angola, op essentiële medicatie en reeds dateert van 2014 (wat geenszins kan beschouwd worden als recent en actuele informatie).

Nergens blijkt uit het advies of een onderzoek werd ingesteld of de voor verzoekers moeder noodzakelijk medische zorgen en opvolging door een neurochirurg in Angola en de voor verzoekers moeder noodzakelijke medicatie anno 2018 wel toegankelijk is.

Nergens blijkt uit de bestreden ongegrondheidsbeslissing of uit het advies of rekening werd gehouden met door verzoeker en zijn moeder neergelegde talrijke rapporten en/of deze in overweging werden genomen door verweerder bij het nemen van zijn beslissing.

De motivatie, dat de documenten de algemene situatie in Angola weergeven en geen betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoekers moeder, is een stereotype motivering (welke voor tal van beslissingen kan gelden) en kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivering.”

2.3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum en dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat: verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, hij heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.1.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.1.4. Artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Uit het bedoelde motief in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 1, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat het in § 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken.

Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt.

Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.

Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat e automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74).

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag.

Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.”

(Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)

In de bestreden beslissing wordt over de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en het risico op onderduiken het volgende overwogen:

“Artikel 74/14: reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem werden betekend op 6.03.2015 en 21.03.2018 (bijlages 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij meent dat er een risico is op onderduiken, omdat verzoeker duidelijk gemaakt heeft dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, hij heeft immers geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die hem werden betekend op 6 maart 2015 en 21 maart 2018.

In dit verband voert verzoeker aan dat onterecht verwezen wordt naar het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 21 maart 2018, hij heeft hier immers een beroep tegen ingesteld. Dit beroep wordt niet vermeld in de bestreden beslissing, evenmin wordt vermeld dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard op 17 augustus 2017 en dat de eerste ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter op 29 januari 2018 werd ingetrokken.

Er wordt opgemerkt dat de verwerende partij kon verwijzen naar het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 21 maart 2018. Het beroep dat verzoeker heeft ingediend tegen dit bevel, heeft geen schorsende werking. De Raad benadrukt in dit verband ook dat wel degelijk wordt verwezen naar een vroeger bevel dat verzoeker niet heeft opgevolgd, met name dat ter kennis gebracht op 6 maart 2015. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het beroep tegen dit bevel werd verworpen bij arrest van de Raad nr. nr. 186 519 van 8 mei 2017. Verzoeker betwist niet dat dit bevel bestaat en dat zij dit niet heeft opgevolgd. Verzoeker uit geen enkele kritiek in dit verband.

De omstandigheid dat in de motieven van de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar het beroep dat verzoeker en zijn moeder hebben ingediend tegen het laatste bevel, naar het feit dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard in augustus 2017 en naar

het feit dat de eerste ongegrondverklaring van 16 oktober 2017 werd ingetrokken, doen geen afbreuk aan het feit dat kon verwezen worden naar de twee vermelde bevelen. Verzoeker duidt alleszins niet aan welke concrete invloed deze omstandigheden op het bestaan van deze bevelen zou hebben, zodat hij niet kan gevolgd worden in zijn kritiek.

Verzoeker voert ook aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker en zijn moeder onmogelijk gevolg konden geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten gezien het hangende beroep tot nietigverklaring en gezien het feit dat de gezondheidstoestand van zijn moeder ernstig zal verslechteren bij een terugkeer.

In dit verband wordt opgemerkt dat over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van verzoeker en zijn moeder, een beslissing werd genomen, met name een ongegrondheidsbeslissing daterend van 12 februari 2018. De omstandigheid dat verzoeker en zijn moeder een beroep hebben ingediend tegen deze beslissing, brengt niet mee dat deze beslissing onwettig is. Ingevolge het '*privilège du préalable*' wordt de beslissing van 12 februari 2018 vermoed wettig te zijn, zolang deze niet werd vernietigd. Het louter instellen van een annulatieberoep brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (RvS 4 december 2014, nr. 229.458). In deze beslissing van 12 februari 2018 wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 2 februari 2018, waaruit blijkt dat de nodige behandeling voor verzoekers moeder beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bijgevolg *prima facie* dat de verwerende partij een individueel onderzoek heeft gevoerd waarbij rekening werd gehouden met alle omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker, dat het risico op onderduiken actueel en reëel is en dat dit op basis van een objectief criterium werd vastgesteld, met name dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de artikelen 1, §2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.5. De omstandigheid dat dit beroep *in casu* niet schorsend geworden is, komt door het handelen van verzoeker zelf. Dit beroep had schorsend kunnen worden, indien verzoeker een vordering tot schorsing en nietigverklaring had ingediend tegen de beslissing van 12 februari 2018. Bij voorlopige maatregelen had hij dan de versnelde behandeling kunnen vragen van de reeds ingediende vordering tot schorsing. Op dat ogenblik zou de tenuitvoerlegging van deze beslissing geschorst zijn tot de Raad uitspraak doet. Verzoeker heeft er echter voor geopteerd om enkel een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen deze beslissing en het bevel van dezelfde datum, zodat hij geen vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen kan indienen. Dit wordt als dusdanig ook vastgesteld in het arrest nr. 205 769 van 22 juni 2018. Aangezien deze mogelijkheid wel bestond maar verzoeker er geen gebruik van heeft gemaakt, kan een schending van artikel 13 van het EVRM of van artikel 47 van het Handvest niet worden aangenomen.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.1.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 19, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dat een gelijkaardige bepaling bevat, voert verzoeker aan dat bij een terugkeer naar Angola de gezondheidstoestand van zijn moeder op ernstige wijze zal verslechteren en dat hiernaar geen onderzoek werd gevoerd. Verzoeker voert in dit verband ook de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het attest van 15 juni 2017 van de behandelende neurochirurg, waarin vermeld werd dat het absoluut noodzakelijk is dat

verzoekers moeder in België blijft voor het bewaren van haar toestand. Verzoeker gaat niet akkoord met het advies van de arts-adviseur van 2 februari 2018, waarin gesteld wordt dat met dit attest geen rekening dient te worden gehouden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het volgende wordt overwogen over de gezondheidstoestand van verzoeker zelf en over de aanvraag in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet:

“Betrokkene werd gehoord op 14.06.2018 door de politiezone van MINOS en verklaart dat dat hij geen ziektes heeft.

Betrokkene brengt dus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.”

en

“Betrokkene, die intussen meerderjarig is, heeft op 7.01.2014 samen met zijn moeder een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, in functie van de medische problemen van zijn moeder. Deze werd ongegrond verklaard op 27.05.2014. Deze beslissing is op 24.06.2014 aan betrokkene betekend. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing werd door de RVV verworpen op 26.02.2015. Op 26.08.2014 diende betrokkene samen met zijn moeder een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd onontvankelijk verklaard op 25.09.2014. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 15.10.2014 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 17.02.2015), geldig 7 dagen. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing werd door de RVV verworpen op 26.02.2015.

Vervolgens diende betrokkene op 13.06.2017 samen met zijn moeder voor de derde maal een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd op 12.02.2018 ongegrond verklaard. Deze beslissing is op 21.03.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 21.03.2018).

Op 3.04.2018 diende betrokkene een beroep tot nietigverklaring in van deze weigeringsbeslissing bij de RVV. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Angola wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.”

en

“Betrokkene werd gehoord op 14.06.2018 door de politiezone van MINOS en verklaart dat dat hij geen ziektes heeft.

Betrokkene brengt dus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Hieruit blijkt dat wordt verwezen naar de drie aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die verzoeker en zijn moeder hebben ingediend en naar de afwijzing hiervan. Het verloop van de ingediende beroepen wordt vermeld en het hangende beroep tegen de laatste beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt ook vermeld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de beslissing van 12 februari 2018 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (waarin medische elementen werden aangehaald voor verzoekers moeder) ongegrond werd verklaard, verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 2 februari 2018. Daarin wordt vermeld *“Uit het voorgelegde medische dossier blijkt geen medische contra-indicatie om te reizen”, “Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat zij niet in staat is om te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Angola mogelijk is”* en dat de nodige medicatie, opvolging en behandeling voor verzoekers moeder beschikbaar en toegankelijk is in Angola.

Hieruit blijkt dat de medische situatie van verzoeker zelf werd onderzocht en dat verwezen wordt naar de aanvragen die verzoeker en zijn moeder hebben ingediend op grond van haar gezondheidstoestand. In huidige bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing van 12 februari 2018, waarvan het advies van de arts-adviseur van 2 februari 2018 deel uitmaakt. Zoals hierboven reeds gesteld, wordt overeenkomstig het *“privilège du préalable”* de beslissing van 12 februari 2018 vermoed wettig te zijn, zolang deze niet werd vernietigd. Het louter instellen van een annulatieberoep brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn.

Verzoeker verwijst inzake de medische situatie van zijn moeder tevens naar het medisch attest van haar behandelende neurochirurg van 15 juni 2017 dat zich in het administratief dossier bevindt en waarin te lezen staat:

“Sinds het stoppen van de pijnstillers (omdat patiënte geen terugbetaling van het ziekenfonds meer kreeg) is er een sterke achteruitgang geweest van de problematiek. De medicatie en ook alle medische zorgen die patiënt in de voorbije jaren kreeg zijn absoluut noodzakelijk voor het bewaren van haar huidige gezondheidstoestand, die in haar land van oorsprong niet gegarandeerd kan worden. Om die reden denk ik dat het absoluut noodzakelijk is dat patiënte in België verblijft voor het bewaren van haar huidige toestand. Zij mag deze brief dan ook gebruiken als attest voor de bevoegde instanties.”

Ondanks het feit dat dit argument geen betrekking heeft op verzoeker zelf, wordt hier volledigheidshalve toch op ingegaan, nu ook verzoeker deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, het antwoord hierop ook aan verzoeker was gericht en niet betwist wordt dat verzoeker enige vorm van mantelzorg geeft aan zijn moeder. In het advies van de arts-adviseur van 2 februari 2018 wordt gesteld dat de nodige medicatie en de medische zorgen waaraan verzoekers moeder nood heeft, beschikbaar en toegankelijk zijn in Angola. De beschikbaarheid wordt gestaafd met verwijzingen naar informatie afkomstig uit de MedCOI-databank, de toegankelijkheid wordt gestaafd met verwijzing naar het *“Country fact sheet Access to healthcare: Angola, MedCOIII Belgian Desk on Accessibility 2014”*, geconsulteerd op 05 oktober 2017.

In dit opzicht wordt *prima facie* tegemoet gekomen aan de bekommernis van de behandelende arts van verzoekers moeder dat zij absoluut nood heeft aan medicatie en medische zorgen. De behandelende arts meent dat deze zorgen in haar land van oorsprong niet gegarandeerd kunnen worden en dat het daarom noodzakelijk is dat verzoekers moeder in België verblijft voor het bewaren van haar huidige toestand. In dit verband wordt in het advies van de arts-adviseur gesteld dat *“Het consultatieverslag d.d. 15/06/2017 vermeldt geen klinische bevindingen, geeft geen objectivering van de “sterke achteruitgang van de situatie/problematiek”, noch een onderbouwing voor de attestering dat “de medicatie en ook alle medische zorgen absoluut noodzakelijk zijn voor het bewaren van haar huidige gezondheidstoestand”, noch staft de attesterende arts zijn uitspraak dat “[de medische zorgen] in haar land van oorsprong niet gegarandeerd kunnen worden.”* Bijgevolg werd in de beslissing van 12 februari 2018, waarvan het advies van de arts-adviseur deel uitmaakt, rekening gehouden met dit attest van 15 juni 2017 dat verzoeker heeft voorgelegd.

Zoals reeds gesteld wordt in huidige bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar deze beslissing van 12 februari 2018. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met dit attest.

Uit de hierboven weergegeven motieven van huidige bestreden beslissing blijkt dus dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker zelf en met de omstandigheid dat hij en zijn moeder aanvragen hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van haar gezondheidstoestand. Er wordt verwezen naar de beslissing genomen in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er zich intussen nieuwe medische problemen voor zijn moeder hebben voorgedaan, zodat in alle redelijkheid en op grond van een correcte feitenvinding kon worden verwezen naar de beslissing genomen in het kader van hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan *prima facie* niet worden aangenomen. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout of van machtsmisbruik.

Waar verzoeker ten slotte inhoudelijke kritiek geeft op het advies van de arts-adviseur, wordt opgemerkt dat dit advies deel uitmaakt van de beslissing van 12 februari 2018 die niet huidige bestreden beslissing is en die niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Middelen die niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing zijn onontvankelijk. De aangevoerde schending in dit verband van de formele motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Verzoeker maakt *prima facie* geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.7. Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 5 en 13 van de Terugkeerrichtlijn, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, zodat aan deze richtlijn geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoeker er zich niet rechtstreeks op kan beroepen. Verzoeker voert niet aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

2.3.1.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog *prima facie* geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.1.9. Verzoeker voert de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel maar zet niet op concrete wijze uiteen hoe dit beginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, *prima facie* niet ernstig.

2.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

“Tweede middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de art. 3 en 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van het art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

2.1

Dat nergens uit de beslissing blijkt dat, alvorens verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te betekenen, verzoeker grondig werd gehoord aangaande zijn onmogelijkheid om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

2.2

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder zelf diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verweerder geenszins in de verwijderingsbeslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig de art. 3 en 8 EVRM en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België, met verzoekers gezondheidstoestand, met de gezondheidstoestand van zijn moeder en met haar onmogelijkheid om te reizen en terug te keren naar haar land van herkomst waar zij geen beroep kan doen op een adequate medische behandeling en opvolging.

Verzoeker en zijn moeder hebben in hun aanvraag art. 9ter Vw. en in hun beroep tot nietigverklaring dd. 3.04.2018 voldoende aangetoond dat verweerdere ongegrondheidsbeslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt en dat verzoekers moeder in Angola geenszins de nodige medische behandeling, opvolging en medicatie zal kunnen bekomen, hetzij wegens geen financiële toegankelijkheid, hetzij wegens geen of beperkte aanwezigheid, wat ertoe zal leiden dat er in casu sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Niet alleen werd door verweerder geen rekening gehouden met de slechte gezondheidstoestand van verzoekers moeder bovendien werd door verweerder evenmin rekening met hun opgebouwde gezins- en familieleven in België en hun langdurig (legaal) verblijf op het Belgische grondgebied.

Dat door verweerder, in strijd met de art. 3 en 8 E.V.R.M. en het art. 74/13 Vw. , geen enkele grondige afweging is gebeurd.

Verzoekers moeder zal immers bij een terugkeer naar Angola in een situatie terechtkomen die strijdig is met het art. 3 E.V.R.M. nu de voor haar nodige behandelingen er niet beschikbaar minstens voor haar niet toegankelijk zijn. Verzoeker verwijst naar haar aanvraag overeenkomstig art. 9ter Vw. dd. 13.06.2017 (en de bij deze aanvraag gevoegde rapporten), naar het medisch rapport van Dr. V. P. (verweerder overgemaakt op 21.06.2017) en naar haar uiteenzetting van haar beroep tot nietigverklaring dd. 3.04.2018.”

2.3.2.2. Verzoeker verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een

onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Er wordt echter opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 juni 2018 werd opgepakt door de politie. Er werd op 14 juni 2018 een “*administratief rapport*” opgesteld en een “*Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*”. Uit dit formulier blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat volgende vragen en antwoorden werden genoteerd:

“1. *Waarom bent u in België*

Politieke problemen met moeder

2. *Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland, of naar het land waar u een asielaanvraag indiende*

Uit schrik

3. *Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja, welke ziekte?*

Geen ziekte

4. *Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft of kinderen in België? Zo ja, welke?*

Geen”

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van verzoekers verklaringen tijdens dit gehoor. Bijgevolg blijkt dat verzoeker werd gehoord en dat rekening werd gehouden met zijn verklaringen, zodat de schending van het hoorrecht vervat in artikel 41 van het Handvest niet kan worden aangenomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker voor het overige niet aantoonde welke verklaringen hij nog had willen afleggen en die hadden kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Een schending van artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.2.3. Verzoeker voert vervolgens opnieuw de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gecombineerd met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat niet wordt gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met zijn gezins- en familielevens in België, met zijn gezondheidstoestand en die van zijn moeder en haar onmogelijkheid tot reizen en terug te keren naar haar land van herkomst waar zij geen beroep kan doen op adequate medische behandeling en opvolging. Er werd geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van zijn moeder, met het gezins- en familielevens in België en met hun langdurig legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. Een terugkeer naar Angola maakt voor verzoekers moeder een schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker en met de omstandigheid dat verzoeker samen met zijn moeder aanvragen heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet:

“Betrokkene brengt dus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

en

“Betrokkene, die intussen meerderjarig is, heeft op 7.01.2014 samen met zijn moeder een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, in functie van de medische problemen van zijn moeder. Deze werd ongegrond verklaard op 27.05.2014. Deze beslissing is op 24.06.2014 aan betrokkene betekend. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing werd door de RVV verworpen op 26.02.2015. Op 26.08.2014 diende betrokkene samen met zijn moeder een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd onontvankelijk verklaard op 25.09.2014. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 15.10.2014 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 17.02.2015), geldig 7 dagen. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing werd door de RVV verworpen op 26.02.2015.

Vervolgens diende betrokkene op 13.06.2017 samen met zijn moeder voor de derde maal een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd op 12.02.2018 ongegrond verklaard. Deze beslissing is op 21.03.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 21.03.2018).

Op 3.04.2018 diende betrokkene een beroep tot nietigverklaring in van deze weigeringsbeslissing bij de RVV. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Angola wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen."

en

"Betrokkene werd gehoord op 14.06.2018 door de politiezone van MINOS en verklaart dat dat hij geen ziektes heeft.

Betrokkene brengt dus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

Hieruit blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoeker werd onderzocht en dat rekening werd gehouden met de omstandigheid dat hij samen met zijn moeder aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Er werd geconcludeerd dat alle aanvragen om medische regularisatie werden afgewezen. Hieraan wordt toegevoegd dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat het *prima facie* niet kennelijk onredelijk is en niet steunt op een verkeerde feitenvinding om te verwijzen naar de afgewezen aanvragen op grond van medische redenen. Voor het overige merkt de Raad op dat verzoeker meerderjarig is en zelf geen gezondheidsproblemen heeft. In de mate waarin hij verwijst naar de concrete gezondheidsproblemen van zijn moeder, wordt opgemerkt dat ten opzichte van zijn moeder op dezelfde dag ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven dat eigen motieven heeft en waarin haar gezondheidstoestand wordt besproken. Verzoeker uit voor het overige geen kritiek op de motieven inzake zijn gezondheidstoestand en artikel 3 van het EVRM.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing ook motieven bevat inzake artikel 3 van het EVRM wat betreft verzoekers vrees voor een terugkeer naar het land wat betreft politieke problemen van zijn moeder, maar dat verzoeker deze motieven geheel ongemoeid laat.

Een schending van artikel 3 van het EVRM *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is *prima facie* niet aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker in België:

"Betrokkene werd gehoord op 14.06.2018 door de politiezone van MINOS en verklaart dat hij geen kinderen of partner in België heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met zijn moeder C.P.F. (*22.04.1951). Uit het administratief dossier blijkt dat ook betrokkenes moeder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen.

Betrokkenes moeder verblijft net als hij illegaal in het Rijk en heeft dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd."

Hieruit blijkt dat het gezinsleven van verzoeker werd onderzocht maar dat werd geconcludeerd dat verzoekers moeder net als hij illegaal op het grondgebied verblijft en ook België moet verlaten. Ook werd rekening gehouden met het feit dat hij banden heeft gecreëerd met België, maar daarover oordeelt de verwerende partij dat deze niet vallen onder de geboden bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker uit geen enkele inhoudelijke kritiek op deze motieven, zodat hij niet aantoonbaar dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen, evenmin van de materiële motiveringsplicht.

2.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Gelet op hetgeen hierboven wordt gesteld, maakt verzoeker *prima facie* geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk.

2.3.2.5. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

2.4. Er worden geen ernstige middelen aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. DE SMET